

XXI

Сани не повярва на Пенри Пуалди съвсем. Макар и с така открито и благородно лице, с държание, което предразполагаше към сприятеляване, писателят, или кой знае какъв беше той, както си мислеше Сани, не можа да накара зоологът да му повярва. “Интересно, дори и да имаше такава страна, за която говореше Пуалди, защо тя не беше известна на света? И какво ги интересуваше онези в неизвестната държава, Атомният пират, когато той не ги беше нападал – си мислеше Сани. – А ако наистина знае къде е леговището на оня разбойник, то аз лично ще отида там да го застрелям! Ах, мръсният му Атомен пират, всичките ми близки загинаха от неговите бомби! А... пък този Пенри Пуалди... хм... интересно, какво цели? Ще трябва да разбере!”

И Сани излезе от сградата на летището, защото пленената крепост беше вече кацнала и цялата аерогара беше препълнена с току-що освободените пленници на Атомния пират и летците от наказателната експедиция, чийто водач беше Сани. Той се запъти към автобуса, който тръгваше за града и, без да се обади на никого от своите приятели, напусна летището.

Сани пак се замисли, но този път за съвсем друго. Той си мислеше за Мари: “Ах, този българин, ако го нямаше, по-добре щеше да бъде. А сега Мари се е влюбила до заслепение в него, пък и той в нея. Ех, дявол да го вземе! Не мога да я спечеля, а така я обичам! Но... наистина... хм! Какво ми е виновен Светослав, та да го обвинявам и го пращам по дяволите. Аз дори не съм се запознал с него, нито пък ми е известно нещо за него, но сигурно, щом Мари си го е избрала, той няма да е лошо момче. Явно е, че има нещо в мен, което ѝ пречи да ме обикне. Ах, голям нещаст-

ник съм! Нямам нито един близък вече, дори и добри приятели нямам. Но за какво съм се завайкал! Сякаш не съм мъж! Все някоя ще ме хареса, Мари вече е загубена, но не е само тя жена на този свят!”

В същия момент автобусът спря на една спирка и в него се качи Пенри Пуалди!

“Ах, дявол да го вземе! - помисли си пак Сани – Този какво търси тук?”

Пенри Пуалди усмихнат се доближи до Сани, поздравя го приятелски и седна усмихнат на свободното място до него.

- Вие отивате в града, нали? – заговори пръв писателя

- Да – отговори лаконично Сани.

- И то така, изведнъж, без да се обадите на своите приятели?

- На кои приятели? – попита раздражено зоологът.

- На тези, които останаха на аерогарата. Много от тях тръгнаха да ви търсят. Аз ви видях, когато се качвахте в автобуса, но не успях да го настигна и се качих в едно такси.